

33. அடிமைப் பத்து

(ஆசிரியவிருத்தம்)

*பண்: கொல்லிக்கொளவாணம் (நவ்ரோஸ்)

திருச்சிற்றம்பலம்

முதுவா யோரி - என்னும் தேவாரப் பண்

Devaram

திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயில் (Sundarar)

முதுவாய் ஓரி கதற முதுகாட்

டெரிகொண் டாடல் முயல்வானே

மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ சூடும்

மலையான் மகள்தன் மணவாளா

கதுவாய்த் தலையிற் பலிநீ கொள்ளக்

கண்டால் அடியார் கவலாரே

அதுவே யாமா றிதுவோ கச்சூர்

ஆலக் கோயில் அம்மானே

தம்பிரான் தோழர் திருக்கழுக்குன்றத்திறைவரை வணங்கி , திருக்கச்சூர் சென்று
ஆலக்கோயிலில் அமர்ந்தருளும் பெருமானைத் தொழுது புறத்தேவந்து ,
அழுதுசெயும் வேளை யாகையால் பசிவருத்த மதிலின்புறத்தே தங்கினார் . வன்
றொண்டரின் பசி தீர்க்க விரும்பிய பெருமான் , அந்தணர் வடி வுடன்
திருவோட்டைக் கையில் தாங்கி வந்து ` பசியால் வருந்தி யிருக்கின்றீர் ; நும்
பசிவேட்கை நீங்க , சோறு இரந்து கொணர் கின்றேன் . அப்புறம் அகலாது இங்கே
இரும் ` எனக் கூறி , கடும் பகற்போதில் மனைதொறும் சென்று பலியேற்று வந்து ,
` உம்மை வருத்தும் பசிதீர உண்ணும் ` என்று கூறிக்கொடுத்தார் . நாவலூர ரும்
காதல் மிகத் தொழுது வாங்கித் தொண்டர்களுடன் உண்டு உவந்திருந்தார் .
அந்தணர் வடிவில் வந்த பெருமானும் அருகில் நிற்பவர்போல் அவர் அறியாமல்
மறைந்தருளினார் . ஆளுடைய நம்பிகளும் , ` பெருமானே மறையவர் வடிவில்
சேவடி வருந்த எழுந்தருளினான் ` என உணர்ந்து மனமுருகிக் கண்ணீர்மழை
அருவிபாயப் பாடியருளியது இத்திருப்பதிகம் .

312. தன்பக் கலில்வந்து அன்பில் கரையும்
தன்மெய் அடியர் தாழ்ப்பத்தான்
என்பக் கலில்வந்து என்கண்ணோக்கி
இன்சொல் கூறி இனிதுஆண்டான்
இன்பக் கடல்ஓர் உருக்கொண்டு ஏய்ந்த
இறைவேங் கடப்பேர் எம்மான்பேர்
அன்புக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே. 1

313. வெருளப் பட்டு விழிகண் குருடாய்
விளியும் கால்அவ் அஞ்ஞான
இருளுக்கு இடைஎன் இதயச் சுடரா
இருந்துஎன் இயல்பை ஒளிர்வித்தான்
மருளைக் கடியும் மணிமந் திரமும்
மருந்து மாம்வேங் கடன் கூர்இன்
அருளுக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே. 2

314. நாண்மிக் குறும்இந் நடலை வாழ்வை
நயக்கும் போலி நாகரிக
வீண்மை அலைஎன் உளத்துள் சேரா
விதந்தான் ஓட்டி வெரிந்கண்டான்
கேண்மைக்கு உரியோன் கேள்விக்கு உடையோன்
கெடிவேங் கடவன் கிளர்த்தும்பேர்
ஆண்மைக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே. 3

315. மீட்சிக்கு இடம்வே றறுமெய்க்ஞ் ஞான
மேலை வீட்டில் குடியேற்றி
மாட்சிக்கு உரிய மவுன நிலைக்கே
மடவேன் தன்னை வாழ்வித்தான்
பூட்சிக்கு அடம்பூண்டு ஆட்செய் அடியார்ப்
புரக்கும் புகழ்வேங் கடன்செங்கோல்
ஆட்சிக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே. 4

316. ஒருமைக்கு அல்ல இருமைக்கு அல்ல
உழுவல் சேரும் எழுமைக்கும்
உரிமைக்கு கழுமல் உற்றூற் போல
உவகை ஊட்டி உரைசெய்தான்
ஒருமைக் குறியோர் உணர்வேங் கடன்தன்

உழையோர் இடத்து பாராட்டுஅவ்
அருமைக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே.

5

317. எழிலுக்கு ஒருபேர் எல்லை எனவே
இமையாது என்கண் ணினைநோக்கக்
குழகக் கோலம் கொண்டுஎன் உயிரைக்
கோல விழியால் குழைவித்தான்
விழவுக் கெனமெய் அடியர் வேட்கை
மீக்கூர் கன வேங் கடவன்கட்
டழகுக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே.

6

318. சேர்ப்பத்து அங்கத் திருவேங் கடன்இச்
சிறியேன் உயிரைப் பெரிதுஆண்டான்
ஆபத்து அணுகாது அருளும் அடிக்கே
அன்றி மதாணி அசைந்தாடும்
மார்பத் துக்கே மதர்த்த விழிக்கே
மணிமுறு வற்கே அவைசெய்மெய்
ஆர்வத் துக்கே வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே.

7

319. ஏக்கத் துக்கோர் இடனே இன்றி
என்தன் உணர்வை இதயத்துள்
போக்கச் சொல்லிப் புலையேன் வாழ்வைப்
புதுக்கி மேல்மேல் பொலிவித்தான்
காக்கக் கடமை பூண்டோன் அன்பர்
கவல்கள் கடிவேங் கடன்செய்சீர்
ஆக்கத் துக்கே வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே.

8

320. வெறியுற்று ஆடும் களம்போல் துளம்புஇவ்
வியன்கா சினியை வெளித்தோற்றும்
குறுவித் தாம்என் குடில மனத்துக்
குறும்பை அடர்த்துக் குலைவித்தான்
செறிவித்து உளத்துள் சிவத்தை யிலக்கத்
திருவேங் கடன்செய் உபதேச
அறிவுக் கேதான் வயப்பட் டால்போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே.

9

321. கமைதக் கோன்தன் கழலைக் கருதாப்
பிழையைப் பொறுத்துக் கடைநாயேன்
அமைதற்கு அறியா அகந்தை வாழ்வை
அடர்த்துஆன் மாவில் சுடர்வித்தான்
இமையச் செல்வி எனைநன் றுள்தன்
இடவேங் கடன்நல்கு உபசாந்த
அமைதிக் கேதான் வயப்பட்டால் போன்று
அடிமைப் பட்டேன் அறநானே.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

•
வெரிந் கண்டான்-முதுகு, புறங் காட்டி ஓடச் செய்தான், கெடி-புகழ்பெற்ற, பூட்சி-கொள்கை,
கழுமல்-பற்று

பத்தங்கம் - தசாங்கம், மதாணி-மாப்பில் அணியும் ஆபரணம், கவல்கள்-கவலைகள், குறு வித்து -
நுண்ணிய வாசனைகளின் வடிவான விதை, குறும்பு - சேஷ்டையை, கமை-கடிமை, பொறுமை